

Als ik mijn ogen open duizelt het me een beetje. Ik moet dat niet te snel doen.

‘... Maria de Vries, geboren Kuijken.’

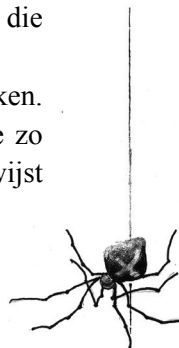
Hoorde ik dat goed? Riep iemand me? Wat is er gebeurd? Het laatste wat ik me herinner is... verhip, ja. Mijn lichaam lag in een kist, omdat ik eindelijk gestorven was.

Voor een oud lijk lag ik er best mooi bij. Maar... oh... ogotto-got... Ze hadden me die blouse niet aan moeten trekken! Wel begrijpelijk natuurlijk dat ze het deden, want het was m'n presentatieblouse. Bij ieder nieuw boek trok ik juist dat kledingstuk aan, omdat ik me daar veilig in voelde. Maar mijn kinderen wisten niet dat in de voering nog een aansteker verborgen zat.

Gelukkig is een beetje crematorium degelijk gebouwd. Ik geloof dat mijn nabestaanden, diep in hun hart, dat onverwachte vuurwerk wel een waardig afscheid vonden.

Ondanks dat ik dood ben, voel ik me goed. O stil, daar is die stem weer.

‘Wilhelmina Joanna Divera Maria de Vries, geboren Kuijken. Op mijn lijstje staat dat je veilig bent aangekomen. Zou je zo goed willen zijn om je bij de poort te melden? De weg wijst zich vanzelf.’

In het galmende geluid is een ondertoon van ongeduld te horen. Langzaam kom ik verder tot mijn positieven. Iemand heeft me op een soort canapé neergelegd in een grote zaal die uit grijswit marmer lijkt te zijn opgetrokken. Langs de muren staan tientallen van dezelfde soort banken, netjes in het gelid. Sommige zijn bezet maar de meeste zijn leeg. In het licht dat summier is glijden schimmen voorbij die moeilijk te onderscheiden zijn. Aan het eind van deze opvangruimte staan twee hoge deuren wagenwijd open. In de opening zie ik een figuur gehuld in een felrode djellaba. Door het brede gebiedende gebaar golft zijn gewaad om hem heen, zodat hij me aan een brandende fakkel doet denken. De man is lang. Die lengte wordt extra geaccentueerd door een smalle witte baard die tot op zijn buik hangt. Aarzelend sta ik op en doe een paar stappen in zijn richting maar met een vinnig ‘opschieten alsjeblieft’ maant hij me om door te lopen. Nu ik vlak voor hem sta zie ik de strenge blik in zijn blauwe ogen. Snel wil ik over de drempel stappen maar met zijn stem en een hand houdt hij me tegen.

‘Ho, ho, dat gaat zo maar niet. Heb jij Gods geboden altijd onderhouden en is het welzijn van mens en dier belangrijk voor je geweest?’

Ik voel een irritatie in me schieten. Dit is toch te dol voor woorden. Na een veelbewogen, werkzaam leven heeft iemand zo maar het lef om te vragen of ik wel braaf ben geweest. Ik ben een gevierd schrijfster! De mensen smullen niet alleen van mijn romans maar ook van mijn vele gedichten. Zowel mijn verhalen

als mijn verzen zijn in vele talen vertaald. Ik heb mijn talent beslist niet verkwanseld. En jeetje zeg, ik ben net dood gegaan. Mag ik even bijkomen? Toch is mijn antwoord vrij onbewogen. ‘Ik neem aan dat jij Petrus bent? Ik had me je vriendelijker voorgesteld. Maar om je vraag te beantwoorden: nee, ik was een crimineel. Kan ik nou doorlopen?’

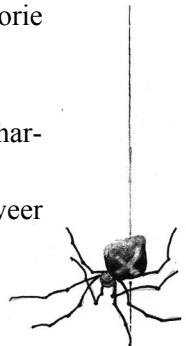
Tegelijkertijd duw ik zijn hand weg waardoor hij in zijn verbazing verstilt tot bijna een wassenbeeld. Daar profiteer ik van en loop zonder om te kijken de deuropening door. Ik zie weinig; het is hier net als in de vorige ruimte nogal duister, maar het komt vooral doordat ik mijn bril mis. Die is helaas ook mee gecremeerd.

De grote zaal waarin ik nu sta doet me denken aan een kathedraal. Helemaal voorin staat een stel engelen op een altaar de suikerzoetste melodieën te kwelen. Ik neem een diepe teug hemelse lucht die verzadigd is met de geur van wierook. Bah, aan dat luchtje heb ik altijd een ontzettende hekel gehad. Bij mijn volgende stap grijpt een stevige hand me net op tijd beet voor ik een reuzesmak op de hemelse vloer dreig te maken. Tegelijkertijd fluistert iemand in mijn oor: ‘Hier is nog een plekje.’

Dankbaar plof ik neer. Het zoetgevooisde gezang over de glorie van God neemt me mee naar ijlere sferen .

Een van de engelen zingt een valse noot die me uit mijn lethargie wakker schudt.

Hoe lang zit ik hier al? Oh, wat zou het heerlijk zijn om weer

eens een lekkere beat te horen. Zo ongemerkt mogelijk kijk ik om me heen. Blijkbaar ben ik de enige die zich onvoldaan voelt want iedereen is muisstil. Met open mond staren alle aanwezigen naar de zangers. Onwillekeurig zoek ik naar een sigaret. Na al die tijd zou een nicotineshotje wel welkom zijn. Een zucht van genoeg ontsnapt me als ik de sigaret tussen mijn lippen stop. Goddank! Het materiaal van de sigarettenkoker blijkt hittebestendig te zijn geweest. Maar dan realiseer ik me dat de aansteker dat niet was. En nergens is een kaarsje te bekennen. Hè verdorie, ik wil vuur! Stijf van het lange zitten sta ik op roep op luide toon boven het engelenkweel uit: ‘Heeft iemand toevallig een aansteker bij zich?’

Een massaal ‘sssht’ komt me tegemoet. Alleen mijn (v)echtgenoot die, zoals ik nu ineens ontdek, twee zetels bij me vandaan zit, knijpt een gniffel weg.

‘Krijg de zegen allemaal!’ mompel ik en met een zwaai baan ik me tussen al die ontdane zielen een weg. Via een lange gang weet ik zonder ongelukken de poort te bereiken. Petrus is goddank in geen velden of wegen te bekennen. Knipperend tegen het felle licht stap ik over de drempel en sta buiten.